

ΝΙΚΗΤΑΣ ΣΙΝΙΟΣΟΓΛΟΥ

Ἀπομονωτήριο
Λοιμυπόπτων Ζώων

Νουβέλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νύχτα πρώτη σ. 11		Ἐστροφοδίνει τὸ κορμί μου σ. 15	■	Νύχτα δεύτερη σ. 19
Σῆμα κινδύνου σ. 22	■	Νύχτα τρίτη σ. 29		Ὅδὸς Κύκνων σ. 32
■	Νύχτα τέταρτη σ. 37		Στέρηση αἰσθήσεων σ. 40	■
■	Νύχτα πέμπτη σ. 45		Περίπτωση κλεπτοβίωσης σ. 49	■
■	Νύχτα ἕκτη σ. 55		Ἀλλαγὴ εἴδους σ. 58	■
■	Νύχτα ἕβδομη σ. 65		Ζῶο συντροφιάς σ. 70	■
■	Νύχτα ὄγδοη σ. 75	■	Σημείωση σ. 81	

Νύχτα πρώτη

Ένα βράδυ, τὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο γυρνοῦσε στοὺς δρόμους, ὥσπου δὲν μποροῦσε πιά νὰ βρεῖ τὸν δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του.

Ξανὰ καὶ ξανὰ ἔβγαινε στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ, ὅταν ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ γριούλα πού πουλοῦσε λεβάντες.

Μὲ τὴ γλώσσα νὰ τοῦ κρέμεται ἀπ' τὴν ἐξάντληση, τὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο ρώτησε, μισοαστεῖα μισοσοβαρά:

«Γιαγιά, μήπως ξέρεις νὰ μοῦ πεῖς ποῦ ἔναι τὸ σπίτι μου;».

«Βεβαίως, γιόκα μου», ἀπάντησε ἐκείνη καὶ πῆρε τὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο ἀπ' τὸ πόδι καὶ τὸ ὀδήγησε μέσα ἀπὸ στενορύμια σὲ μιὰ πολὺ κακόφημη γειτονιά.

Διέσχισαν ἕναν, δύο, τρεῖς ἀκάλυπτους, καὶ ἄλλους τέτοιους χώρους ἀνάμεσα σὲ χώρους, ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔναι μόνον διάμεσοι. Ἀπὸ ἕνα πορτάκι μὲ γιαπωνέζικα καίτια βγῆκαν σ' ἕνα σκοτεινὸ ἄλσος.

Ἡ γιαγιά ἔδειξε στὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο ἓνα χρέπι καὶ τοῦ ἔπε: «Ὅριστε τὸ σπίτι σου!».

Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἡμίγυμνες μορφές χαμογέλασαν στὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο. Τὸ προσκάλεσαν νὰ περάσει. Τόση καλοσύνη καιρὸ εἶχαν νὰ τοῦ δείξουν! Στὸν τοῖχο εἶδε μιὰ ξεθωριασμένη ἐπιγραφή στα λατινικά:

Si potes et non vis, cur gaudia differs
(Ἄν μπορεῖς καὶ δὲν θέλεις, γιατί τις χαρὲς ἀναβάλλεις;)

Τὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο τὸ σκέφτηκε γιὰ λίγο, κοίταξε γύρω μιὰ φορὰ γιὰ νὰ βεβαιωθεῖ, κατόπιν θύμωσε.

«Σὲ μπουρδέλο μ' ἔφερεις;» εἶπε στὴ γριά.
«Δὲν εἶναι ἐδῶ τὸ σπίτι μου!» Καὶ πρόσθεσε:
«Θά ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι!».

Ἄστραψε τὸ μάτι τῆς γριάς.

«Ἄφοῦ αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ σπίτι σου», τοῦ εἶπε μὲ βροντερὴ φωνή, ὥστε νὰ τὴν ἀκούσει καὶ κάποιος ποὺ παραφύλαγε, «τότε θὰ ἔναι τὸ διπλανό. Δὲν ὑπάρχει πιά ἄλλο σπίτι γιὰ σένα!».

Καὶ μὲ μιὰ κλοτσιὰ στ' ἀχαμνά, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ ἔχει κάτι ἀγαπητικό, τὸ ἔσπρωξε τὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο μέσα σ' ἓνα κτίσμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ παλιὸ ὄχυρὸ τῶν Ἐτρούσκων.

«'Εδῶ θὰ μείνεις γιὰ τὸ καλὸ σου, ζῶο, γιατί, ἂν κάποιος θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεται, αὐτὸς εἶσαι ἐσύ! Ποὺ ἔχεις τὸ θράσος ν' ἀρνεῖσαι μιὰ γωνιὰ ν' ἀπαγκιάσεις, ἀκόμη κι ὅταν σ' τὴν προσφέρουν!»

Ἔτσι χῶσανε τὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο στὸ Ἀπομονωτήριο Λοιμυπόπτων Ζῶων.

Κι ἀφ' ἧς στιγμῆς βρέθηκε στὸ Ἀπομονωτήριο, σὰν νὰ τὴν ἔχασε τὴ λαλιά του, καὶ ἄντε τώρα νὰ πείσει τὸν τάδε ἢ τὸν δείνα ὅτι δὲν εἶναι λοιμύποπτο!

Ἄσχι πὼς προσπάθησε ἰδιαιτέρως. Ἄνοιγε τὴ μουσοῦδα κάτι νὰ πεῖ καὶ τίποτα δὲν ἀκουγόταν, ὅπως συμβαίνει στοὺς ἐφιάλτες.

Ἐπειτα, τὰ παράτησε.

Μήπως δὲν θὰ τὸ μάγκωναν ἀργὰ ἢ γρήγορα; Ὑπάρχουν σχετικὲς διατάξεις! Σιγὰ μὴ γυρνοῦν τὰ Ἀνεπιτήρητα Παραγωγικὰ Ζῶα ὅπου τοὺς κατέβει.

Αὐτὸς ὁ κόσμος θέλει νὰ τὸν κοιτᾷς μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια.

Ὅσο γιὰ τὸ τί θὰ πεῖ νὰ ἔσαι Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο, καὶ πῶς καταντᾷς ἔτσι, καὶ γιὰ τὸ ἀβέβαιο νομικὸ καθεστῶς τοῦ Ἀνεπιτήρητου Παραγωγικοῦ Ζώου, αὐτὰ ὅλα εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία, ποὺ θὰ τὴν ἀφηγηθοῦμε σ' ἓνα προσεχὲς βιβλίο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Τώρα, σημασία ἔχει μόνον πὼς οἱ ὄρες δὲν περνοῦν στὸ Ἀπομονωτήριον.

Τὸ Ἀνεπιτήρητο Παραγωγικὸ Ζῶο νιώθει σὰν μονομάχος ποὺ τὸν πέταξαν σ' ἓνα ἐρείπιο ἀντὶ γιὰ τὴν ἀρένα. Θέλοντας καὶ μὴ, θ' ἀκούσει τίς ἱστορίες καὶ τῶν ἄλλων λοιμυπόπτων ζώων!

[...]

Σῆμα κινδύνου

Καβάτζωσα τῆ γωνιά μου, ἔλεγα, τουλάχιστον μέχρι νὰ ἔρθει ἡ ὥρα νὰ βρῶ ἄλλη, ἔτσι περνᾷ ἡ ζωή, ἀλλάζοντας καταφύγια στοὺς βυθούς, μόνο πὺ αὐτὴ τῆ φορὰ ἐξελίχθησαν ἀλλιῶς τὰ πράγματα, σφήνωσα στὸ σπίτι μου καὶ πῶς νὰ βγῶ νὰ ψάξω γι' ἄλλο· ἀθόρυβα ἐγκλωβίζεται κανείς, ἀλλόκοτα ὑλικά σὲ μαγκώνουν πὺ τὰ ἔχεις γιὰ δικά σου, ἔτσι μοῦ συνέβη κι ἐμένα καὶ διάλεξα τὸ λάθος κοχύλι, πὺ δὲν εἶναι καν κοχύλι τελικά, ἐδῶ πὺ ἔχω φρακάρει, ἀλλὰ ἓνας σπασμένος γλόμπος, στὰ βάθη τῆς θάλασσας οἱ μορφές συγχέονται τόσο πολὺ, ἂν καὶ μᾶλλον φταίει ὁ ἀνταγωνισμός, γεμίσαμε ἐρημίτες, παντοῦ κάβουρες ἐρημίτες ψάχνουν τὸ κοχύλι τους γιὰ νὰ χωθοῦν, αὐτὸ δὲν κάνουμε οἱ κάβουρες ἐρημίτες; καβατζώνουμε ἓνα κοχύλι καὶ παχαίνουμε καὶ μεγαλώνουμε μέσα του καί, ὅταν πάψει νὰ μᾶς βολεύει, τὸ ἀφήνουμε γιὰ ἓνα ἄλλο, ἔλα ὅμως πὺ τὰ κοχύλια σπανίζουν πιά καὶ τὰ βρίσκεις μὲ δυσκολία, μοῦ ἔχετε φάει ὅλες τὶς κόγχες,

ἔτσι ἔλεγα, ὅταν ἔπεσα πάνω στοῦ πράγμα αὐτό, πού τὸ πῆρα γιὰ κοχύλι· οἱ βυθοὶ ἀλλάζουν καὶ τοὺς κατοικοῦν μορφές πρωτόγνωρες, πλαστικά καπάκια, φιαλίδια γιὰ χάπια, μπουκάλια καὶ καλαμάκια μιᾶς χρήσης, ἢ καλαμάκια ὡς καὶ πενήντα χρήσεων, κουτάκια, ροδέλες, σωληνάκια καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα ἀνάκατα μὲ φύκια καὶ νεροφαγωμένα κοχύλια – ἢ πραγματικότητα εἶναι μιὰ ρημαγμένη ὑπόθεση· ἓνα σωρὸ θραύσματα κολλοῦν στὰ βάρη ἐλεύθερα ἀπὸ κάθε σημασία ἢ χρήση, αὐτὸ θὰ πεῖ ἐλευθερία ἀπ' τὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων, λοιπὸν ἔτσι τὴν πατᾶς, ὅταν βλέπεις σ' ὅ,τι τύχει μπροστά σου αὐτὸ πού 'χεις ἀνάγκη, ἄς ποῦμε τὴ φωλιά, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ θραύσματα στὰ βάρη τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, μήπως ξέρετε καὶ σεῖς τί βρῖσκεται ἐκεῖ μέσα, πότε θὰ σᾶς καταπιεῖ, ἔτσι φώλιασα ὅπου βρῆκα, δὲν τὸν κατάλαβα τὸν γλόμπο, ἄλλωστε ποῦ τελειώνει ἡ φύση καὶ ποῦ ξεκινᾷ ἡ Τεχνικὴ εἶναι ἐρώτημα τῆς ἐποχῆς, ἀπ' αὐτὰ πού δὲν ἀπασχολοῦν ἐμᾶς τοὺς ἐρημίτες, ἐμεῖς ἔχουμε τὸ βλέμμα στραμμένο στὴν αἰωνιότητα, τὸ πολὺ στὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον, ὥσπου ἡ μεθόριος πού 'χεις γίνει σοῦ ἀποκαλύπτεται ἀργὰ καὶ ἐπώδυνα καθὼς πεθαίνεις ἀπὸ ἀσιτία σ' ἓνα σῶμα πού εἶναι καὶ δὲν εἶναι τὸ δικό σου – τὸ καβούκι μου τὰ βρῆκε μὲ τὸ ἀλου-

μίνιο καὶ συνδέθηκε, πού λένε, μὲ τὰ τρίμματα ἀπ' τὸ γυαλί καὶ τὴ χλωρίδα τοῦ βυθοῦ, ὁμολογουμένως παραμένω ψυχραίμος, προσέξτε τώρα τί μοῦ συμβαίνει· ὅσο γίνομαι ἕνα μὲ τὸ σκουπίδι σας τόσο ἀναβλύζουν λέξεις, πού θὰ πεῖ, τόσο πιὸ ἀνθρώπινος γίνομαι, ἕνας κάβουρας ἐρημίτης πού μιᾶ σὰν νὰ ἴναι ἄνθρωπος ἐρημίτης, ἐὰν δηλαδὴ ὑποθέσουμε πὼς ὑφίσταται κάποια διαφορὰ, πάντως ὄχι ἐκείνη πού λένε κάτι θρησκευτῆς, ὅτι τάχα ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ κορωνίδα τῆς Δημιουργίας, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἡ κορωνίδα τῆς Δημιουργίας, δὲν θὰ τὴ γέμιζε σκουπίδια, λέω ἐγὼ τώρα, καθὼς μιλοῦ καὶ γίνομαι ἕνας ἀπὸ ἐσᾶς, ἐκτὸς ἀν ἤμουν ἀνέκαθεν ἄνθρωπος, ἄς ποῦμε ἕνας ἄνθρωπος μισόγυμνος, σ' ἕνα χαρτόκουτο χωμένος, πού τοῦ ἔχει καρφωθεῖ ἡ ἔμμομη ἰδέα πὼς εἶναι καβούρι σφηνωμένο σ' ἕναν γλόμπο, διότι κι αὐτὰ συμβαίνουν, ἡ ἀσάφεια γενικῶς περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν εἰδῶν· τέλος πάντων, νομίζω πὼς ὅσο μὲ καταπίνει τὸ τεχνητὸ κοχύλι μου, τόσο καταλαβαίνω καὶ τὴ δική σας ἐρημιά – ὀλόκληρη κορωνίδα βουλιάζει σ' ἕνα σκουπιδαριό, κι οἱ σκέψεις σας φτιάχνουν ἕνα σκάφανδρο γιὰ τοὺς πιὸ μαύρους βυθοὺς· «μὰ δὲν τὸ κατάλαβες;» ρωτᾶτε, «πὼς δὲν θὰ χωροῦσες μετὰ νὰ βγεῖς;», τί νὰ σᾶς πῶ, οὔτως ἢ ἄλλως περπατοῦσα λοξὰ κι

ἤμουν ἄστεϊος, ἴσως καὶ γελοῖος, ἀναλόγως ποιός κοιτᾶ, ὅποτε δὲν ἔδινα σημασία στὴν κίνηση, ἔ λοιπὸν ὄχι, δὲν τὸ κατάλαβα ἀμέσως ὅτι φράκαρα στὸν γλόμπο καὶ πῶς καιρὸ τώρα δὲν περπατῶ κᾶν – πάντοτε ζήλευα τὶς χορεύτριες καὶ τὶς ἠθοποιούς ποὺ περπατᾶνε μὲ μπρίο καὶ χάρη, τώρα νὰ δεῖτε πόσο τὶς ζηλεύω, φρακαρισμένος στὸ καβούκι μου ἐδῶ, στὰ βᾶθη τοῦ Σαρωνικοῦ, μὲ τόσα κυβικὰ μέτρα θάλασσα ἀπὸ πάνω νὰ πνίγουν τὴ φωνή μου, μόνο τὶς δαγκάνες μου κουνῶ κι εἶναι σὰν νὰ χαιρετῶ τὸ μηδὲν μέσα ἀπὸ φινιστρίνι, σὰν νὰ χαιρετῶ ἐσᾶς δηλαδή ἀπὸ τὸν γλόμπο μου, εἶμαι περίπου μηχανή, ἢ μήπως μιὰ ἐφεύρεση, ἓνα ὑβρίδιο, ἴσως καὶ πατέντα ἢ ἐξάρθρωση; ἄς ἀποφασίσουν οἱ φιλόσοφοι τί εἶναι ἐπιτέλους τὰ ὄντα, ἔκανα πάντως ὑπομονὴ μήπως βελτιωθεῖ ἢ κατάστασή μου, ἢ γῆ δυσκολεύεται νὰ χωνέψει τὰ σκατὰ ποὺ τῆς ρίχνουν, ἔλεγα ἀπ' τὴν πολλὴ ψυχραιμία, ἀλλὰ ἢ ἐποχὴ ἀπαιτεῖ νὰ προσαρμόζεσαι, διὰ βίου ἐξέλιξη, μᾶς λένε, ἀλίμονο, μαθαίνω πῶς τὰ ἀδέρφια μας τὰ σκουλήκια στὸ Τσερνομπίλ ἀνέπτυσαν ἀνοσία στὴ ραδιενέργεια, βέβαια τὰ σκουλήκια δὲν ἔχουν νὰ κουβαλᾶνε ὀλόκληρο καβούκι ὅπως ἐγώ, οὔτε περπατᾶνε λοξά, ἐλίссονται κατὰ βούληση, τ' ἄτιμα, καὶ δὲν τὰ λὲς ἐρημίτες, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι μόνα, τὰ σκουλήκια μόνον

παίζουν με τὴν ἔρημιὰ καὶ βελτιώνουν τὴ γῆ, τὰ σκουλήκια πλάθουν τὸ χῶμα καὶ δίνουν μορφὴ στὸ περιβάλλον, τὰ σκουλήκια εἶναι γλύπτες, γι' αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν φρακάρουν κι εἶναι ἄριστοι συνεργάτες τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καὶ νὰ ἔχει, καλὰ κάνουν καὶ προσαρμόζονται, κι εἶπα νὰ κάνω κι ἐγὼ τὸ ἴδιο, καθόμουν ἐδῶ ὅπου βρίσκομαι, μὲς στὸν σπασμένο γλόμπο, καὶ δὲν τὸ κουνούσα, κι ὅλο αὐτὸ ἔμοιαζε μὲ προσαρμογὴ, πάλι καλὰ ποὺ τὸν βρῆκα τὸν γλόμπο μου, ἔλεγα, ἓνα καταφύγιο σὰν τὰ προηγούμενα ἀλλὰ πόσο πιὸ ἐξελιγμένο! τί ἀνάλαφρη ποὺ ἔναι ἡ τεχνητὴ φωλιά, τὸ γυαλί προσφέρει μιὰ ἐποπτεία, ἀπ' τὴν ὀθόνη θὰ ἴδωμε τυχὸν ἐχθροὺς νὰ πλησιάζουν, κοκορευόμουν κιόλας πὼς ἔτσι ποὺ ἔγινε ἓνα μὲ τὰ ρέστα τοῦ γλόμπου εἶμαι κάτι σὰν καινοφανὲς ἐπιστημονικὸ ὄργανο, ἄς ποῦμε ἓνα τηλεσκόπιο γιὰ τὰ σκοτάδια μεταξὺ ὕλης καὶ φύσης, κι οὔτε ποὺ ρωτοῦσα τί θὰ πεῖ ὅτι πῆρα ἓναν σπασμένο γλόμπο γιὰ κοχύλι; τί σὸί λάθος εἶναι αὐτό; Ψυχωραγεῖς καὶ πλημμυρίζεις ἀπορίες! Εὐκόλη ἀπάντηση ὅτι πλανήθηκε τὸ ἔνστικτο! φαίνεται πὼς ὑπάρχουν πολ- λές στιγμὲς ποὺ τὸ ἔνστικτο πλανᾶται, σφάλλει ἀπατημένο ἀπ' τὰ σκουπίδια τῶν ἀνθρώπων, ὅμως θὰ μποροῦσες νὰ ἰσχυριστεῖς καὶ τὸ ἀντίθετο, ὅτι δὲν πλανήθηκα, ἀλλὰ ἀναβαθμίσθηκα

—είμαστε στην εποχή της αναβάθμισης— ό-
 τιν τώρα καταφέρνω τὴ συμβίωση μὲ ὅ,τι μὲ σκο-
 τώνει — αὐτὸ θὰ πεῖ θετικὴ σκέψη! μὴν τὸ ξε-
 χνάμε, ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς θετικῆς σκέψης·
 ἄλλωστε μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἐπεκτείνω τὸν κό-
 σμο, τουλάχιστον τὸν βυθὸ τοῦ κόσμου, καθὼς
 τὸν ἀλλοιώνω κιόλας καὶ τὸν τεντώνω σὲ μιὰ
 ἐνδιάμεση ἐπικράτεια μεταξὺ ὕλης καὶ φύσης,
 ξένος στὸν βυθὸ ξένος καὶ στὸν κόσμον τῆς ἐπιφά-
 νειας, θὰ ἴλεγεσ πὼς ἐπέστρεψα στὴ μήτρα ποὺ
 μὲ πνίγει, ἡ φωλιά μου ὁ τάφος μου, καταπλη-
 κτικὸ πόσον κοντὰ ἔρχεται ἡ ἔμβια ὕλη — ἡ ἀφεν-
 τιά μου δηλαδή— σ' ἓνα ἔσχατο σκουπίδι! πῶς
 πλάθονται οἱ μορφές μας καὶ φτιάχνουν ἓνα
 σκεῦος μὲ κοινὴ μοίρα, πού ἔναι κατὰ τόπους
 ὀργανικό, μπορεῖ, λοιπόν, καὶ νὰ ἴμαστε τὸ νέο
 ἔργον τῆς φύσης, ἐνδεχομένως καὶ ὄντα πιὸ φυ-
 σικὰ ἀπὸ τὰ περισσότερα ποὺ οἱ ἄνθρωποι καλ-
 λιεργεῖτε καὶ τρῶτε καιρὸ τώρα καὶ τὰ λέτε φυ-
 σικά, ἂν τὸ δῶ ἔτσι θὰ μπορούσα καὶ νὰ τὸν ἀγα-
 πήσω τὸν τάφο μου, κατὰ βάθος δὲν ὑπάρχουν
 ἀντικείμενα καθημερινῆς χρήσης, οὔτε τάφοι,
 καθετὶ εἶναι ἀνοιχτὸ σὲ νέες ἐκδοχὲς συνύπαρ-
 ξης, τέτοια θὰ ἴλεγα, ἀκόμη καὶ τώρα ποὺ ἡ ἀσι-
 τία κάνει τὴ δουλειά της, εἶδατε ἡ θετικὴ σκέ-
 ψη! τουλάχιστον μπορῶ νὰ νιώσω ἀπορία γιὰ
 τὴν ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων (;), ἄραγε νιώθω

άπορία (;), όλίγη έστω άπορία (;), ή είμαι πλά-
 σμα άνίκανο και γι' αυτό άκόμη (;)· τουλάχισ-
 στον νά ήμουν σαν τή νυχτοπεταλούδα πού γυρ-
 νά στο σκοτάδι και τήν τραβᾶ τó φώς του κεριού
 πού θα τήν κάψει, ίσως κι εγώ κατάγομαι, σαν
 τή νυχτοπεταλούδα, από ένα φώς πού δέν άντέ-
 χω, στη δική μου περίπτωση, βέβαια, πρόκειται
 για φώς πού δέν είδα καν, διότι τί φώς νά 'χει
 ένας σπασμένος γλόμπος του βυθοῦ, κι όμως μ'
 έκαψε έντέλει, άκόμη κι έδω, στα βάθη τής θά-
 λασσας, ή φλόγα του θανάτου! "Ωρα, τώρα, νά
 τελειώνω μ' αυτό τó σήμα κινδύνου, πού τόσο
 μοιάζει με άγγελία, ή με μονόλογο, οί τρελοί
 μονολογοῦν, σήμα σᾶς στέλνω νά έτοιμάζεστε
 σιγά σιγά νά 'ρθετε νά τó πάρετε τó ρημάδι τó
 σπίτι μου, οί κάβουρες έρημίτες είμαστε απ' τή
 φύση προγραμματισμένοι νά εκπέμπουμε ΠΡΟ-
 ΣΕΧΩΣ, όπως στα παλιά σινεμά, ό ένας για τόν
 άλλον, πώς τó τέλος είναι κοντά, μιá νέα φωλιά
 θα είναι διαθέσιμη για σᾶς, από στιγμή σέ στιγ-
 μή, έλπίζω νά ύπῆρξα καλός σηματοωρός, και
 προσοχή! μη σᾶς τή φέρει τó ξένο χρέπι.